

Un club a la deriva

La derrota del València CF davant el Karlsruhe per 7-0 va fer esclatar la crisi més greu del club en l'última dècada. La mala trajectòria esportiva s'ha sobreposat a la lluita pel poder des que el València és societat anònima.

El pròxim 24 de febrer tindrà lloc l'assemblea general d'accionistes del València CF, si es pot solucionar l'actual il·legalitat en què es troba el club per no estar inscrit al Registre Mercantil com qualsevol societat anònima. L'objectiu d'aquesta assemblea és elegir el pròxim consell d'administració del València que tractarà de traure el club de la situació de provisionalitat actual. Però, aquesta crisi no naix només d'uns resultats esportius desfavorables, sinó també de la conversió del club en societat anònima esportiva. Des d'aquesta conversió, el club de Mestalla ha viscut contínuament en l'escàndol, producte de les desavinences d'un consell heterogeni. Fins fa poc, només la bona marxa de l'equip havia amagat la situació de crisi en els últims divuit mesos.

Per què aquesta crisi? L'actual situació del València dona lloc a moltes interpretacions i no es pot dir que hi haja una única causa. En aquests moments, el València pateix una crisi esportiva i una altra institucional que no deixen lloc al dubte. En l'esportiva els comptes no enganyen. Des del passat 20 de novembre (dia en el qual va vèncer el Sevilla al Sanchez Pizjuán per 0-1), l'equip valencianista no ha guanyat cap partit (ignorem el resultat del partit contra el Ràcing d'aquest cap de setmana). Des d'aquell dia, el València només ha aconseguit quatre dels divuit punts en joc, i, com a conseqüència, ara és més a prop de la promoció que de les places que donen opció a jugar la UEFA. A més, l'equip valencianista ha tingut, en només cinc mesos, tres entrenadors –Guus Hiddink, Paco Real i Héctor Núñez–.

La crisi institucional també és fàcilment palpable: Artur Tuzón i quatre consellers més –José Peris Frígola, Vicente Fayos, Ramón Romero i Pedro Cortés– han abandonat el consell d'administració del València des que va començar la temporada. Actualment el club està presidit, provisionalment, per Melcior Hoyos, a l'aguait del relleu que eixirà de la junta general d'accionistes del pròxim 24 de febrer.

L'ex-president del València, Artur Tuzón, ha declarat a EL TEMPS que “la conversió del

València en una societat anònima ha estat la culpable d'aquesta situació perquè algunes persones que tenien un nombre d'accions molt important van entrar al consell i l'enteniment va ser molt difícil”. Sobre l'altra causa, que afecta la situació esportiva, Tuzón és més contundent: “Va ser un error renovar l'entrenador (Guus Hiddink) perquè l'equip no anava com toca i, tot i que jo no volia renovar-li el contracte, el consell, majoritàriament, ho va voler fer.”

Ara bé, no tots pensen igual. Dos dels candidats a la presidència del València entrevistats per EL TEMPS no creuen que la transformació en societat anònima tinguera res a veure amb el caòtic moment que viu el club valencianista. Per Francesc Roig, antic membre del consell d'administració de Tuzón, el culpable d'aquesta situació és el mateix ex-president, perquè “no va saber fer un gran equip”. Per l'empresari, la clau de tota la crisi del València ve de fa cinc anys, quan Tuzón va fitxar Robert al Barcelona: “L'arribada de Robert –afegeix– va desequilibrar econòmicament l'equip, perquè a partir d'aquell moment tots els jugadors van començar a demanar més diners.” Per últim, Manuel Bordes, també candidat a la presidència del València, creu que Tuzón té la seua part de culpa, encara que segons ell, “la responsabilitat s'ha de repartir entre tot el consell”. Pel neurocirurgià, la clau està en el fet que l'ex-president cedira massa responsabilitats a determinades persones i també en una manca de confiança en la gent que tenia al voltant.

Una tercera ronda conflictiva. El 13 de juliol del 1992 el València es convertia en societat anònima esportiva per decisió de la junta general extraordinària convocada expressament. Però, el procés de conversió no es va desenvolupar a gust de tots. Segons la Llei de l'Esport i el decret que regulava la conversió dels clubs esportius professionals en societats anònimes, aquests havien de subscriure el capital social fixat en tres fases. El València va completar en les dues primeres (en les quals només es podien comprar un màxim de tres

L'ex-president del València CF, Artur Tuzón, quan el club no era encara una societat anònima. Tuzón pensa que va ser positiu que les accions es repartiren molt, tot i que van impedir un consell homogeni.

accions per persona) gairebé la meitat dels 720 milions de pessetes del capital social repartit en 90.000 accions. La tercera fase va ser la més conflictiva i en ella Tuzón va ser acusat de dirigir la compra per a continuar controlant el club.

Però Tuzón se sent molt satisfet de la distribució de les accions durant aquesta tercera ronda. "Per mi és un orgull que les accions del València s'hagen repartit tant, encara que això, com a contrapartida, va impossibilitar que hi haguera un grup homogeni al consell", afegeix l'ex-president valencianista. Per la seua part, Francesc Roig, que va formar part del primer consell d'administració del València creu que el repartiment hauria d'haver estat més democràtic i que s'hauria d'haver permès que cadascú comprara les accions que vulguera. Segons Roig, "a tots els que compraven més de mil accions, Tuzón els va fer signar un paper perquè ell continuara com a president". Per la seua banda, Manuel Bordes també creu que el consell es va equivocar en l'organització de la venda d'accions en la tercera ronda: "Van voler fer un grup homogeni amb gent de gran capacitat econòmica per a aconseguir la governabilitat, i, tot i que la idea no era mala, crec que no es va fer una elecció adequada dels compradors."

La humiliació de Karlsruhe. La gran lluita en tots els estaments del club va esclatar després de la gran desfeta de Karlsruhe en la copa de la UEFA. El València va viatjar a la ciutat alemanya com a líder de la lliga espa-

Cronologia d'una crisi

2-11-93. El València perd a Karlsruhe (7-0) i queda eliminat de la Copa de la UEFA.

8-11-93. El consell d'administració ratifica Hiddink.

11-11-93. València-Reial Madrid (0-3). Hiddink molt qüestionat.

15-11-93. El consell d'administració destitueix Hiddink.

20-11-93. Debuta Paco Real com a entrenador. Sevilla-València (0-1).

21-11-93. Es fa públic l'"Informe Real" utilitzat com a argument per destituir Hiddink i que denunciava els problemes d'alguns jugadors.

24-11-93. Francesc Roig presenta el seu programa. Tuzón dimiteix i també José Peris Frígola. Melcior Hoyos és nomenat president del València.

29-11-93. Dimiteix el conseller Vicente Fayos (president de l'Agrupació de Penyes).

1-12-93. El neurocirurgià Manuel Bordes presenta el seu grup.

11-12-93. València-Barcelona (0-4). Real no continua.

15-12-93. Es presenta Héctor Núñez com a nou entrenador. És el tercer tècnic de la temporada.

7-1-94. Reunió d'un grup de consellers amb Bordes i Roig.

8-1-94. Francesc Roig i els consellers trenquen les negociacions.

11-1-93. Dimiteix Ramón Romero.

12-1-94. El València queda eliminat de la Copa del Rei pel Tenerife, que va guanyar al Mestalla (3-2) després d'haver perdut al seu camp (2-0).

14-1-94. Tuzón és homenatjat a Betxí.

16-1-94. Les penyes valencianistes exigeixen un pacte entre les diferents famílies del club.

17-11-94. El conseller Pedro Cortés dimiteix. Només en queden set al consell d'administració del València.

18-1-93. Aparició de l'escàndol de la duplicitat de factures davant la Lliga de Futbol Professional per a cobrar els drets de televisió. Es convoca una junta general extraordinària d'accionistes i es destitueix Vicent Pons, secretari del València.

23-1-94. València-Deportivo (1-3). El València ha perdut contra els tres grans a casa.

30-1-94. Es coneix que mig centenar d'accionistes controlen les accions del club i que són aquests els que decidiran qui dirigirà el club en la junta d'accionistes del 24 de febrer.

La desitjada presidència del València

Tres són els candidats que fins al moment han manifestat la seua intenció de presentar-se a la presidència del València en la pròxima junta general extraordinària: Francesc Roig, Manuel Bordes i Ramón Aznar.

Francesc Roig Alfonso. Empresari de 54 anys, va estar en el primer consell d'administració del València SAD. Roig, sota el lema "Per un València campió", ja ha promès la incorporació immediata al club de Jesús Martínez, Pepe Claramunt i Juan Sol, professionals a partir dels quals vol organitzar el València. A més, tenint en compte la seua procedència, Roig vol que l'equip funcione com una empresa, per a la qual cosa disposarà d'un director general que dirigirà el club i al qual se li demanaran les responsabilitats. El consell d'administració donarà el vist-i-plau a les propostes dels tècnics i d'aquest director general. Si la situació es complicara, Roig podria fer tornar Hiddink, ja que, segons ell, "si ha cobrat tot el contracte i ell vol, podríem portar-lo fins al final de la temporada perquè és l'únic que coneix la plantilla". Amb tot també ha declarat que confia en Héctor Núñez. Per últim, Roig ha dit: "Volem fer un equip campió, dels pobles i que parle valencià."

Manuel Bordes Monmeneu. Metge neurocirurgià. Va nàixer a València fa 44 anys. És nou en el món del futbol, tot i que, com a professional de la medicina, va operar els ex-jugadors del València Ribes i Pablo. Manuel Bordes es presenta perquè pensa que al València li cal un canvi d'imatge i d'estructura i que també és necessari que hi entre gent nova. El neurocirurgià no ha buscat grans noms i basa tota la seua campanya en una paraula: projecte. Si ix elegit, Bordes vol tenir també un director general, que seria el punt de connexió entre el consell d'administració, que segons ell "es dedicarà a representar el consell a l'exterior" i les quatre àrees en les quals vol organitzar el club: l'àrea esportiva, l'econòmica, la social i l'escola esportiva. Al capdavant de cadascuna d'aquestes àrees contractarà quatre professionals amb facultats de desenvolupar projectes, sempre amb el vist-i-plau del consell d'administració.

Ramón Aznar Gil. Industrial de professió, té també 54 anys. Va estar present en la primera directiva d'Artur Tuzón, quan aquest va agafar el club en segona divisió. Va abandonar Tuzón la primera temporada que el València va jugar en Primera en disconformitat amb la incorporació de l'algerià Rabah Madjer a l'equip, cedit pel Porto i una de les primeres decisions polèmiques de Tuzón. Aquest industrial té la intenció d'atraure els grans accionistes, com diu ell, "els de la primera pàgina de la llista, que són els que tenen 16.000 accions", i representa la possible continuïtat de l'anterior consell directiu.

A més d'aquests tres candidats, hi ha alguns noms més que, tot i que encara no han fet pública la presentació d'una candidatura, podrien estar en aquesta lluita. Per una part hi ha **Agustín Morera**, que disposaria del suport de l'Agrupació de Penyes. Encara que aquesta entitat no és un col·lectiu molt homogeni, almenys el seu president, Vicente Fayos (també membre del primer consell d'administració del València), sembla que podria anar amb Morera. L'altre nom que ha aparegut amb molta insistència és el de **Martín Queralt**, encara que ell no ha manifestat una voluntat clara de presentar-s'hi.

nyola, després de vèncer el Celta al Mestalla per 3-0 (aquest és l'últim partit, jugat el passat 30 d'octubre del 1993, que ha guanyat el València a casa). En el partit d'anada, el València havia aconseguit un bon resultat (3-1), però una mica curt tenint en compte el bon partit que va fer. A Alemanya, després d'una primera part en la qual l'equip d'Hiddink va poder sentenciar l'eliminària, es va enfonsar i va acabar perdent per un contundent 7-0.

Amb aquesta nova desfeta europea (tota l'afició va recordar de seguida la humiliant derrota de la temporada anterior davant el Nàpols), la continuïtat de Hiddink penjava d'un fil. Però, el consell, dividit una vegada més, va optar per ratificar l'holandès en el seu càrrec. Un València enfonsat moralment va perdre a Gijón i també a casa contra el Reial Madrid. Després d'aquest últim partit, els aficionats s'amuntegaren en la porta principal del camp i van sol·licitar la dimissió de Tuzón. Quatre dies després, el consell va destituir Hiddink i el va substituir per Paco Real, fins aquells moments director de l'Escola de Futbol del València.

El millor entrenador del món. Paco Real, un *home de la casa*, va començar la seua etapa al primer equip del València guanyant al Sánchez Pizjuán de Sevilla per 0-1. Però, els continus problemes que hi va haver al vestidor, producte de la controvertida personalitat de Real -va dir textualment als jugadors que es trobaven davant el millor entrenador del món-, i els minsos resultats que va obtenir el van sentenciar després de la derrota contra el Barcelona al Mestalla per 0-4.

Però, l'etapa de Real al capdavant del València va estar més marcada per problemes extraesportius. Només tornar de Sevilla, els jugadors i directius valencianistes es trobaren amb la publicació d'un informe que Real havia fet sobre la situació de l'equip i que havia fet servir el consell per determinar la destitució d'Hiddink. L'"Informe Real", a més de qüestionar la tasca de l'holandès, contenia valoracions sobre el rendiment d'alguns jugadors de la plantilla i això va provocar l'enúig del vestidor blanc. La filtració d'aquest informe a una part de la premsa va ser, segons Artur Tuzón, la gota que va fer vessar el got. Tres dies després, va presentar la dimissió. Amb ell, va marxar el conseller José Peris Frigola. Per la seua part, Melcior Hoyos va ocupar la presidència. La lluita de poders dins i fora del consell estava oberta. El mateix dia que dimiteix Tuzón, Francisco Roig, que uns dies abans havia demanat la dimissió del Consell, presenta el programa alternatiu a la presidència del València. Només una setmana després apareix el neurocirurgià Manuel Bordes amb la intenció de formar una altra llista.

Campanya de denúncies. La crisi esportiva va traure a la superfície la lluita de les diferents famílies valencianistes. La desaparició de Tuzón deixava les portes obertes perquè tothom es llançara a la recerca de la presidència. El degoteig de dimissions de consellers va ser continu. Primer va ser Peris Frígola, després el van acompanyar Vicente Fayos –president de la comissió de penyes–, Ramón Romero i finalment Pedro Cortés. El consell d'administració del València es quedava només amb set dels dotze consellers que havien començat amb Tuzón.

A més, el candidat Manuel Bordes va denunciar que el club no es trobava inscrit en el Registre Mercantil, és a dir, que totes les actuacions del València des de la seua transformació en societat anònima no havien estat legals. "Nosaltres pensem –va dir Manuel Bordes– que el club no pot continuar en aquesta il·legalitat i per això hem denunciat aquest tema, encara que sabem que es pot impedir la celebració de la junta general d'accionistes i endarrerir el procés del nou consell d'administració". Ara bé, el nou equip jurídic del València treballa per arreglar aquesta situació i, per tant, perquè es pugui celebrar l'esmentada junta d'accionistes. Per la seua part Tuzón reconeix que desconeixia aquesta qüestió fins que no va ser denunciada i tracta de llevar-li dramatisme: "És una error que té una gran importància però al mateix temps és fàcilment solucionable." Per la seua part, Francesc Roig pensa que es tracta només d'una qüestió burocràtica, però que mostra clarament la falta d'organització del club.

Ara bé, l'escàndol més important, causant de la demolició total del que restava de consell d'administració, el va destapar el diari *Sport* de Barcelona el passat 18 de gener. Segons

El primer equip del València CF, en començar aquesta temporada. Ni Tuzón ni Hiddink no són ja al front de la plantilla.

aquest mitjà, l'entitat financera catalana Factorcart va girar a Vicent Pons, secretari i assessor jurídic del consell d'administració del València, 184 milions de pessetes per a poder afrontar el deute que tenia Derwald, una de les seues empreses. Com a aval d'aquest préstec, Pons va utilitzar presumptament una factura, amb paper oficial del València i les firmes falsificades d'Artur Tuzón i Melcior Hoyos, amb les quantitats corresponents als drets de televisió que el València havia de cobrar de la Lliga de Futbol Professional. Artur Tuzón i Melcior Hoyos, juntament amb el mateix club, esperen que els seus respectius assessors jurídics, que estudien el tema, donen el vist-i-plau definitiu per presentar una querrela contra Pons. Vicent Pons no ha fet cap declaració pública des d'aleshores, i només va assenyalar a l'agència Efe que tant el club com Tuzón i Hoyos estaven lliures de tota culpa en aquest tema de la duplicitat de factures. Fins ara, l'ex-secretari s'ha limitat a possibilitar que el València poguera cobrar els esmentats drets de televisió, ja que la Lliga de Futbol Professional s'havia negat a assignar els 46 milions de pessetes de la retransmissió del València-Ath. Bilbao fins que no s'aclarira aquesta irregularitat, argumentant que tenia dues factures per un mateix concepte. El substitut de Pons en l'assessoria tècnica valencianista, Antonio García Granero, confirmava que ells havien rebut notícies que Pons i Factorart havien arribat a un acord perquè aquesta empresa recuperara el seus diners sense recórrer a la via jurídica, amb la qual cosa Factorcart podia retirar la factura de la Lliga de Futbol Professional facilitada per Pons. El València, doncs, podria cobrar els primers 46 milions de pessetes dels drets de televisió del primer partit del club blanc retransmès aquesta temporada. Per a abonar aquesta quantitat a Factorcart, Vicent Pons sembla que ha utilitzat part del seu patrimoni personal.

Daniel Hermosilla

Les accions del club

Més que el vot de les penyes, és sobretot l'actuació dels majors accionistes del València en la junta del pròxim dia 24 (o quan se celebri) la circumstància que determinarà el procés d'elecció del nou consell. Amb tot, el repartiment de les accions del València ofereix una dada absolutament reveladora: mig centenar d'accionistes dominen gairebé una quarta part de les accions del club. En aquest requadre us presentem el repartiment accionarial del València:

	Accionistes	Accions
1 a 3 accions	20.333 (89,32%)	43.657 (48,5%)
4 a 10 accions	2.161 (9,49%)	16.432 (18,15%)
11 a 100 accions	218 (0,95%)	8.616 (9,57%)
101 a 1.869 accions	52 (0,22%)	21.397 (23,77%)
Total	22.764	90.012